

ทหารรับจ้างเดนตาย

ตอนที่ 4 หมอเทวดา (จบในตอน)

ดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมเนินสกายไลน์ไปแล้ว ความมืดของบรรยากาศรอบๆข้างเริ่มมืดสนิท อากาศที่หนาวเหน็บทับทวีเพิ่มขึ้นอย่างน่ากลัว

ทั่วทั้งสนามเพลาะเจียบเจียบ ทหารรับจ้างนั่งอยู่ในหลุมบุคคล แทบทุกคนส่งสายตามองฝ่าความมืดลงไปยังทางลาดเบื้องล่าง ประสาทหระแวดระวังเต็มที่

ผมหยิบเสื้อแจ็คเก็ตฟิลต์ที่แขวนอยู่ที่หน้าบังเกอร์ขึ้นมาสวมทับชุดเครื่องแบบ กระแสลมที่รุนแรงบนยอดภูมอกทำให้ผมต้องรูดซิปขึ้นไปจนกระทั่งถึงบริเวณใต้คาง

พนักงานวิทยุประจำกองร้อยนั่งหาวหอดๆอยู่ข้างๆ

“บีมส์”

เสียงระเบิดปานประหนึ่งฟ้าผ่าดังสะท้อนอยู่บนเนินอันมืด ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองพันทหารรับจ้างที่ 604

พนักงานวิทยุยกปากพูดหูฟังของวิทยุ “PRC-77” กดสวิทช์ถามเหตุการณ์ออกไปด้วยความตื่นเต้น

“ลอนดอนจากนิวยอร์ก เสียงอะไรครับ... ของมันหรือของเราเปลี่ยน”

เจียบไปชั่วอึดใจ ทหารรับจ้างชำเลื่องมองดูวิทยุเริ่มมีท่าทางอึดอัดใจ ความรู้สึกนึกคิดของแต่ละคนในขณะนั้น ต่างก็พากันคิดว่าทหารเวียดนามเหนือคงจะเริ่มยกกำลังเข้าโจมตีฐานปฏิบัติการ BC.604 เข้าไปแล้ว

“นิวยอร์กจากลอนดอน ไม่มีอะไรหรอกครับ ทหารของผมทำ M.72 ลั่น”

พนักงานวิทยุของ BC.604 กระหืดกระหอบตอบมาด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้นไม่แพ้กัน

โดยมารยาทแล้ว พวกผมไม่กล้าถามถึงอาการของผู้บาดเจ็บหรือครับ วิธีเดียวที่พวกผมทำได้ก็นั่งฟังวิทยุจาก BC-604 ติดต่อขอความช่วยเหลือจาก บก.ล่องแจ้งต่อไป

“สิงหะ (บก.ล่องแจ้ง) จากลอนดอน ช่วยสนับสนุนชอปเปอร์ (เฮลิคอปเตอร์) ให้ผมด้วยครับ ทหารของผมประสบอุบัติเหตุโดน M.72 ถ้าได้รับการพยาบาลทันท่วงที อาจจะพอมีทางรอดชีวิต”

“ลอนดอนจากสิงหะ หมดเวลาทำงานของชอปเปอร์แล้ว มีดๆแบบนี้ มันจะบินมาได้ยังไงกันพ่อคุณ ทหารบาดเจ็บมากไหม... เปลี่ยน”

บก.ล่องแจ้งปฏิเสธอ้างว่าไม่มีชอปเปอร์ แต่ก็ยังไม่วายที่จะสอบถามอาการด้วยความเป็นห่วง

“มากครับ เครื่องเยี่ยวหลุดออกไปทั้งหมด ช่องท้องฉีกขาด ลำไส้ไหลออกมาองเรียราดอยู่ที่พื้น ช่วยจัดรถมารับหน่อยไม่ได้หรือครับ”

พนักงานวิทยุ BC.604 ออดอ้อนขอความช่วยเหลือจาก บก.ล่องแจ้งต่อไปอีก

“ใครจะกล้าขับขึ้นไปพ่อกุณ ทั้งกับระเบิด ทั้งหน่วยแซปเปอร์ (กล้าตาย) เพ่นพ่ายยังกับตาสับประรด.. ให้หมอประจำกองร้อย
ปฐมพยาบาลขึ้นแรกเอาไว้ก่อน พรุ่งนี้หกโมงเช้า ขอปเปอร์จะไปรับ ประเดี๋ยวคุณช่วยตามหมอประจำกองร้อยมาพูดกับหมอช
กรด้วย”

“สิงหะ นี่ผมหมอนะประจำกองร้อยพูดครับ”

“นี่อ้าวหมอชกร หมอใหญ่พูด... ลือรักษาทหารบาดเจ็บขั้นแรกแบบไหน รายงานให้อ้าวทราบเดี๋ยวนี้”

“ผม ยัดลำไส้ของทหารผู้บาดเจ็บกลับเข้าไปอย่างเดิมแล้วครับผม”

“เฮีย... เฮีย... ประเดี๋ยวได้ตายท่าเหวอก เอาลำไส้ออกเดี๋ยวนี้ แล้วให้ราดด้วยน้ำยาให้ลำไส้แห้ง วิธีนี้อ้าวปฏิบัติได้ผลดีมาแล้ว”

เสียงหมอประจำกองร้อยเงียบหายไปประมาณ 3 นาที ทหารรับจ้างทุกคนที่นั่งหน้าสลอนอยู่หน้าวิทยุเย็บปากนิ่ง ทุกคนนั่งฟัง
การรักษาคนบาดเจ็บทางวิทยุด้วยความสนใจ

“ลอนดอน จาก ชลกร ทำไมเงียบจังไป เรียบร้อยใช้ไหม้”

“ครับ – หมอ เรียบร้อย”

หมอประจำกองร้อยตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงหัวนๆผิดไปจากครั้งแรกจนสังเกตได้ชัด

“น่าน อ้าวบอกแล้ว มันจะไปยากเย็นอะไร อ้าวรักษามานักต่อนักแล้ว ลองดูอีกทีซิ คนเจ็บอาการดีขึ้นมากไหม้”

หมอชกรคุยจ้อด้วยน้ำเสียงที่ภูมิใจภูมิใจตัวเอง

“คนไข้ตายเรียบร้อยแล้วครับ ...ตายตอนผมเอาน้ำราดลำไส้มันแหละ ขอขอบคุณมาก หมอใหญ่ ว่างๆลองโดนยิงด้วย M-72 ดูบั้ง
นะครับ แล้วหมอมารู้สึก”

มีเสียงหัวเราะเกรียวกราวดังขึ้นลั่นวิทยุ เสียงที่แทรกซ้อนขึ้นมาที่ผมฟังอย่างถนัดหูก็คือ

“ไอ้ชลกร... ไอ้หมอบ้า”

เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินกิตติศัพท์ของคุณหมอชกรและตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความบ้าๆบอๆของหมอชกรผู้นี้ ก็ทยอยเข้ามาหูของ
ผมไม่เว้นแต่ละวัน

พฤติกรรมของหมอชกรที่ปฏิบัติต่อทหารรับจ้างทำให้เกิด “โจ๊กสตอรี” ที่เล่าสู่กันฟังอย่างสนุกสนาน

และแล้ววันหนึ่ง ผมก็ได้ประสพกับวิธีรักษาคนไข้ด้วยกรรมวิธีแหวกแนวไปจากตำราอย่างสิ้นเชิง

ผมลงมาจากแนวเพื่อเช็คร่างกายที่โรงพยาบาลล่องแจ้ง

พอก้าวเท้าขึ้นไปบนโรงพยาบาลผมก็ต้องชะงัก กัดริมฝีปากแน่นด้วยความขบขัน

ทหารรับจ้างท่าทางแข็งขิมเหมือนกับคนติดยาเสพติดยืนถอดเสื้อให้คุณหมอชกรตรวจโรครอย 4 คน

คุณหมอชกรแต่งชุดสนามพร้อมพกปืน .45 กระบอกเชื่อง ยืนถือหูฟัง เริ่มตรวจร่างกายทหารรับจ้างด้วยกรรมวิธีล้ำยุค

คุณหมอชกรเริ่มร้องเพลงมาร์ชทหารอากาศขึ้นมาเสียงลั่นห้อง

“วันนี้เราอยู่ดูโลกกันให้ไถ่ถน....”

ในขณะที่ร้องเพลง หมอชลกรก็เริ่มจุ่มหูฟังลงไปบนส่วนต่างๆ ของร่างกายทหารรับจ้างเป็นจังหวะจะโคนตามทำนองของเพลง พอเพลงจบ หมอชลกรก็เตะกันทหารรับจ้างทั้ง 4 คนค่อนข้างแรง พร้อมกับส่ายออกมาด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“พวกคือเป็นโรคอ้วน ติดกัญชาทั้งนอมแ่ง ไอ้ห่า ขึ้นแนวเดี๋ยวนี๊ ประเดี๋ยวยังฟังซะนี่”

พูดไม่พูดเปล่า หมอชลกรชักปืนออกมากระชากครอบลูกเลื่อนเสียงดัง “เคล้ง”

ทหารรับจ้างทั้ง 4 คนกระโจนพรวดลงจากโรงพยาบาลวิงควบจี หายลับไปจากสายตา ส่วนผมขึ้นบันไดไม้ไผ่หอรอกครับ ทรวดตัวลงนั่งหัวเราะงอกร้องขึ้นน้ำตาไหลปรากอยู่บนชั้นบันไดโรงพยาบาลนั่นเอง

ในช่วงเวลานั้น เมืองล่องแจ้งโดนถล่มอย่างหนักจากปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลังของทหารเวียดนามเหนือ โรงพยาบาลโดนยิงเฉียดไปฉิวมาไม่เว้นแต่ละวัน คุณหมอชลกรเกิดมีไอเดียเฉียบแหลมขึ้นมา ก็สั่งให้ทหารปืนขึ้นไปบนหลังคา แล้วเอาสีแดงขึ้นไปทาเป็นรูปกากะบาทจนมองเห็นเด่นชัดจากยอดเนินสกายไลน์

“ล้อเชื่อหมอเถอะน่า ไอ้แกมันไม่ถึงโรงพยาบาลหรือ ไอ้ที่มันยิงครั้งก่อนเพราะมันไม่รู้ เราไม่ได้ทำเครื่องหมายให้มันเห็น คราวนี้พวกล้อสบายใจได้แล้ว”

หมอชลกรยื่นเท้าเอว ร้องตะโกนคุยกับทหารรับจ้าง 3 คนที่กำลังหาสีรูปกากะบาท อยู่บนหลังคาโรงพยาบาล

กากะบาทเพ็งเสร็จไปครึ่งเดียว ก็มีเสียงวิ๊ดดังลั่นอยู่บนท้องฟ้า พอสิ้นเสียงวิ๊ดก็ปรากฏเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

“กร๊ม”

ตำบลกระสุนตกอยู่หน้าโรงพยาบาลพอดิบพอดี ทหารรับจ้างที่นั่งอยู่บนหลังคา กระโจนลงมานอนแอ้งแม้งอยู่ข้างล่าง ทหารรับจ้างบาดเจ็บนอนอยู่ข้างในวังพรวดพราดออกมาจากโรงพยาบาลอย่างตื่นตระหนก บางคนไข้เพ็งจะเข้าเผือกก็ลืมหูลูกออก วิ่งจี๋หยั่งกับ “อาณัติ รัตนพล”

คุณหมอชลกรกระโจนพรวดลงไปในหลุมสวะตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ โผล่ขึ้นมาอีกครั้งก็หุดหัวลงไปอีกด้วยอำนาจการยิงที่รุนแรงของ ประส.ข้าศึก

ผนังด้านนอกของโรงพยาบาลพังทลายลงไม่มีชิ้นดี สองชั่วโมงเต็มที่ที่คุณหมอชลกรต้องซุกตัวอยู่ในหลุมสวะ เมื่อการยิงของข้าศึกเริ่มเบาบางลง คุณหมอชลกรก็แผ่นแนบเข้าไปหมอบเป็นเจ้าเข้าอยู่ในบังเกอร์ข้างๆ บก.ล่องแจ้งนั่นเอง

โรงพยาบาลถูกย้ายขึ้นไปอยู่บนเนินอับกระสุน ทหารเวียดนามเหนือก็ยังตามยิงรบกวนอีกไม่เว้นแต่ละชั่วโมง หมอชลกรมีอาการหวาดผวามองเห็นได้ชัดสติปั๊วๆ เป๊ๆ เหมือนกับคนไม่เต็มเต็ง

ทาง บก.ล่องแจ้งคงจะเห็นสิ่งผิดปกติจากคุณหมอชลกรก็เลยออกคำสั่งย้ายคุณหมอชลกรไปยัง “เชียงลม” อันเป็นพื้นที่ที่มีการรบไม่ค่อยรุนแรงเท่าไรนัก เพื่อเป็นการพักฟื้นจิตใจไปในตัว

และก็เป็นการบังเอิญอีกเหมือนกันในวันเดินทางออกจากล่องแจ้ง ผมกับหมอชลกรขึ้นขอปเปอร์ลำเดียวกันพอดี

หมอชกรมีสีหน้าสดชื่น อากัปกิริยาเหมือนคนไม่ได้มึนตึ๊งหายไปเป็นปलิตทั้ง พอฐานสกีของเจ้าฮิวอี้กขึ้นพ้นจากลานจอด คุณหมอชกรก็ร้องเพลงมาร์ชกองทัพอากาศขึ้นมาลั่นห้องโดยสาร

“วันนี้เราอยู่ดูโลกกันให้โสภณ...”

พอร้องจบ คุณหมอชกรก็หันหน้ามากระซิบกับผมเบาๆ

“คุณบ๊ิกแมน ทุกคนในล่องแจ้งเขาหาว่าผมกำลังจะเป็นบ้าแม่แต่เจ้านายของผมนักยังถามผมว่า ลือบ้าหรือปล่าวะ ฮ่าฮ่า ถ้าผมไม่แกล้งเป็นบ้า ผมจะได้ย้ายไปเชียงใหม่หรือครับ สถานะการณัแบบนี้ ผมขึ้นอยู่ล่องแจ้ง เมียผมก็เป็นหม้ายเท่านั้น... ไ้อ้ห่า... ยิ่งเอ้า ยิ่งเอา แม้กระทั่งหมอหรือโรงพยาบาลมันก็ไม่เว้น ไ้อ้สงครามระยำ เกิดชาติใดฉันใด อย่าให้เจออะเจอมันอีกเลย จู้ๆ ที่ผมเล่ามาอย่าไปบอกใครนะครับ บ๊ิกแมน”

คุณหมอชกรกระซิบกระซาบกับผมพร้อมกับหยิบหนังสือ “ด้วยตุน” เล่มกระทัดรัดออกมาเปิดอ่านดู ชั่วอีตใจ ผมก็ได้ยินคุณหมอชกรหัวเราะก๊ากออกมาคั้บห้องโดยสาร...